

Та, що породжує вогонь

КУПИТИ

Це почалося, коли юні Енді та Вікі, шукаючи підзаробіток, взяли участь у тестуванні таємничого препарату. Після експерименту вони відкрили в собі екстрасенсорні надздібності. Згодом у пари народилася дівчинка Чарлі. У дворічному віці вона спопелила іграшкового ведмедика самим лише поглядом. Донька отримала від батьків новий, особливий дар — пірокінез. Тепер Чарлі загрожує небезпека. Вона — дамоклів меч, і не лише для оточення, а й для власної родини. Урядова організація, що колись провела зловісний експеримент за участі батьків Чарлі, хоче заволодіти дитиною з такими суперздібностями. І зовсім не з метою допомогти. Чарлі — ідеальна зброя. А зброя має виконати своє вбивче призначення...

СТІВЕН КІНГ

ТА, ЩО ПОРОДЖУЄ ВОГОНЬ

КСД

CTIBEH
KIHГ

S T E P H E N
K I N G

FIRESTARTER

A NOVEL

**СТІВЕН
КІНГ**

ТА, ЩО ПОРОДЖУЄ ВОГОНЬ

РОМАН

Переклад з англійської Анастасії Рогози

ХАРКІВ
2021 **КСД**

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2021

ISBN 978-617-12-9196-6 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням: King S. Firestarter : A Novel / Stephen King. — London : Warner Books, 1993. — 512 p.

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Маріанна Пащук*

Кінг С.

К41 Та, що породжує вогонь : роман / Стівен Кінг ; пер. з англ. А. Рогози. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2021. — 512 с.

ISBN 978-617-12-8930-7

ISBN 978-0-7515-0439-2 (англ.)

Це почалося, коли юні Енді та Вікі, шукаючи підзаробіток, взяли участь у тестуванні таємничого препарату. Після експерименту вони відкрили в собі екстрасенсорні надздібності. Згодом у пари народилася дівчинка Чарлі. У дворічному віці вона спопелила іграшкового ведмедика самим лише поглядом. Донька отримала від батьків новий, особливий дар — пірокінез. Тепер Чарлі загрожує небезпека. Вона — дамоклів меч, і не лише для оточення, а й для власної родини. Урядова організація, що колись провела зловісний експеримент за участю батьків Чарлі, хоче заволодіти дитиною з такими суперздібностями...

УДК 821.111(73)

© Stephen King, 1980

© Depositphotos.com / dontcut, обкладинка, 2021

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2021

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2021

У пам'ять Ширлі Джексон, яка ніколи не мала потреби підвищувати голос.

«Привиди Дому на пагорбі»

«Лотерея»

«Ми завжди жили в замку»

«Сонячний годинник»

Така насолода була — палити.
Рей Бредбері. 451° за Фаренгейтом

Нью-Йорк / Олбані

1

— Тату, я втомилась, — бентежно мовила маленька дівчинка в червоних штанцях і зеленій блузці. — Можна нам перепочити?

— Не зараз, люба.

Він був великим, широкоплечим чоловіком у ношеному, потріпаному вельветовому піджаку і простих коричневих слаксах із саржевої тканини. Вони з дівчинкою трималися за руки і простували Третьою авеню Нью-Йорка. Ішли швидко, майже бігли. Чоловік кинув через плече погляд — зелена автівка нікуди не ділась, вона неспішно сунула попід тротуаром.

— Будь ласка, тату. Будь ласочка.

Він глянув на дівчинку і помітив, яке бліде в неї обличчя. Які темні кола під очима. Він підхопив її, посадив собі на згин ліктя, хоч і не знав, чи довго зможе так іти. Чоловік теж був втомлений, а Чарлі — вже не легенька.

О пів на шосту вечора Третя авеню стояла заторована. Наразі вони перетинали 60-ті вулиці, що у Верхньому Іст-Сайді, і ці поперечні дороги були темніші, не такі людні... Та саме цього і боявся чоловік.

Вони наскочили на пані, яка штовхала перед собою ходунок із покупками.

— Ди'ться, куда йдете, ну! — сказала вона і зникла, поглинута спішним натовпом.

Рука натомилась, і він пересадив Чарлі на другу. Знову крадькома кинув назад погляд — зелена автівка так само нікуди не ділась, так само їхала назирці десь за пів кварталу від них. Попереду сиділо двоє чоловіків, а на задньому сидінні, здається, влаштувався третій.

«Що мені тепер робити?»

Він не знав відповіді. Був утомлений, переляканий, думати важко. Його захопили розполохом, і ті засранці, певно, це знали. Насправді йому хотілося просто всістись тут, на брудному бордюрі, й плакати від страху та відчаю. Але це не відповідь. Він дорослий. Тож доведеться вирішувати за них обох.

«Що нам тепер робити?»

Грошей катма. Після чоловіків у зеленій автівці це, мабуть, найбільша проблема. У Нью-Йорку без грошей взагалі робити нічого.

У Нью-Йорку люди без грошей зникають. Просто падають на хіднику, і більше їх ніхто не бачить.

Чоловік іще раз кинув погляд через плече, побачив, що зелена автівка вже трохи ближче, і піт по спині й руках потік трохи швидше. Якщо їм відомо вдосталь (а чоловік підозрював, що так і є), якщо відомо, як замало поштовху в ньому насправді лишилось, то вони можуть здійснити спробу взяти їх просто тут і зараз. І байдуже на весь цей натовп. У Нью-Йорку виробляється чудернацька сліпота — коли щось відбувається не з тобою особисто. «А що, як вони графіки на мене складали?» — розпачливо загадався Енді. Як складали, то знають вдосталь, от і край усьому, хіба що покричати можна. Як складали, то знають алгоритм. Після того як Енді роздобув трохи грошей, чудні речі на певний час припинились. Ті речі, що цікавили їх.

«Іди, не зупиняйся».

«Еге ж, босе. Так-точ', босе. Куди?»

Опівдні він пішов у банк, бо його радар дещо вловив — дивна чуйка, що їх знову настигають. У банку лежали гроші, і в разі потреби Енді й Чарлі могли б утекти. Та чи не дивина? В Ендрю Макгі більше не було ніякого рахунку в «Банку хімічної промисловості Нью-Йорка», ані особистого, ані підприємницького, і жодних заощаджень. Усі його гроші мов розчинились, і саме тоді Енді зрозумів — цього разу півзаходами не обійдеться. І невже все це відбулось лиш п'ять з половиною годин тому?

Та, може, хоч дрібка лишилася. Одна малесенька дрібка, на «полоскотати». Від останнього разу минув майже тиждень — той чоловік на межі самогубства, який прийшов на сеанс психотерапії за розкладом, увечері в четвер, та раптом, з таким химерним спокоєм, почав розповідати, як вчинив самогубство Гемінгвей. І вже на виході Енді наче мимохідь підобійняв за плечі цього чоловіка на межі самогубства і підштовхнув. А тепер з гіркотою сподівався, що воно було того варте. Бо, судячи з усього, розплачуватись за це доведеться саме Енді та Чарлі. Він мало не почав надіятись, аби відлуння...

Та ж ні. Енді відштовхнув думку — з жахом і огидою до себе. Такого не можна бажати *нікому*.

Один маленький «лоскіт», ось про що він молився. І все, Господи, тільки «полоскотати» єдиний раз. Аби стало, щоб витягти нас із Чарлі з халепи.

«Боже мій, а чим ти збираєшся розплачуватись... а той факт, що опісля ти місяць мертвий лежатимеш, мов радіо з перегорілою лампою. Чи й півтора місяця. А може, насправді помреш, і мізки твої нікчемні з вух витечуть. Що тоді буде з Чарлі?»

Вони вже підходили до 70-ї вулиці, і світлофор був їм не в лад. Шлях перешкоджав потік транспорту, на розі, на вузині, громадились пішоходи. І раптом Енді збагнув, що ті чоловіки із зеленої автівки саме тут їх і візьмуть. Як зможуть, то, ясна річ, живцем, але якщо виникнуть проблеми... ну, щодо Чарлі вони, певно, теж поінформовані.

«Може, ми їм вже не потрібні живими. Може, вони постановили зберегти собі статус-кво. А як чинять із неправильним рівнянням? Стирають з дошки».

Ніж у спину, пістолет з глушником, а то, не варто виключати, і щось вигадливіше — крапля рідкісної отрути на кінчику голки. Конвульсії на розі Третьої і 70-ї. Офіцере, тут у чоловіка наче серцевий напад стався.

Доведеться покладатися на «лоскіт». Інших варіантів немає.

Вони дійшли до пішоходів, які очікували на розі. На протилежному боці вулиці горіло «НЕ ЙТИ» — непорушно, мовби вічно. Енді озирнувся. Зелена автівка зупинилась. Ближчі до хідника двері прочинились, і з них вийшли двоє в ділових костюмах. Молоді, чисто виголені. Вигляд у них був значно бадьоріший, ніж самопочуття в Енді Макгі.

Він почав ліктями торувати стежку в скупченні пішоходів, навіжено блукав очима в пошуках вільного таксі.

— Ей, чоловіче...

— А щоб тебе, дядьку!

— Та ну, містере, ви мені на собаку наступили...

— Даруйте... даруйте... — розпачливо промовляв Енді.

Він шукав таксі. А його не було. У будь-який інший час вулиця була б ними забита. Енді відчував, як чоловіки із зеленої автівки женуться за ними, хочуть загарбати його та Чарлі, відвезти бозна-куди, до Крамниці або іншого проклятого місця, чи й що гірше зробити...

Чарлі поклала йому голову на плече і позіхнула.

Енді побачив вільну машину.

— Таксі! Таксі! — загорлав він і несамовито замахав вільною рукою. Двоє чоловіків позаду Енді кинули ламати комедію і побігли.

Таксі пригальмувало на узбіччі.

— Стійте! — гаркнув один переслідувач. — Поліція! Поліція!

Закричала жінка, що стояла на розі скраю натовпу, а тоді вже й решта кинулись врозтіч.

Енді відчинив задні двері таксі й посадовив Чарлі. Пірнув слідом за нею.

— Аеропорт Ла-Гвардія, і чимшвидше, — сказав він.

— *Стривай, водію! Поліція!*

Таксист повернув голову на голос, і Енді штовхнув — дуже легенько. Просто по центру чола вп'явся кинджал болю, тоді швидко зник, лишивши по собі слабке больове вогнище — як-от ранкова мігрень, коли шия за ніч затерпає.

— Гадаю, вони женуться за тим чорношкірим у картатому кашкеті, — звернувся Енді до таксиста.

— Точно, — відповів той і безтурботно від'їхав від тротуару.

Вони рухались по Східній 70-й вулиці.

Енді озирнувся. Двоє чоловіків стояли на узбіччі самотою. Решта перехожих нічого спільного з ними мати не хотіли. Один з двох дістав з-за пояса рацію і взявся щось у неї говорити. Потім вони зникли.

— Той чорношкірий хлоп, — мовив таксист, — що він наробив? Грабонув алкогольну крамницю чи що, як думаєте?

— Не знаю, — відказав Енді, намагаючись намислити, як діяти далі, як скористатися таксистом по максимуму і поштовхом по мінімуму. Вони запам'ятали номери таксиста? Треба гадати, запам'ятали. Та в поліцію навряд чи звернуться, тож від несподіванки й сум'яття дадуть їм трохи фори.

— Усі вони наріки, ну, тутешні чорні, — зауважив таксист. — Ви мені не кажіть, я вам сам все розкажу.

Чарлі засинала. Енді зняв вельветовий піджак, склав і підсунув дівчинці під голову. Почала закрадатися слабенька надія. Якщо він правильно обіграє ситуацію, то все може вийти. Пані Фортуна послала Енді розмазню — як він сам таких людей називав, і геть незлостиво. Таксист попався з тої категорії, що їх найлегше штовхати. Те, що треба: білий (з якоїсь причини з азіатами найважче), досить молодий (зі старими майже неможливо) і має середні розумові здібності (розумних штовхати найлегше, дурних — найважче, а розумово відсталих — неможливо взагалі).

— Я передумав, — сказав Енді. — Відвезіть нас, будь ласка, в Олбані.

— Куди? — Водій витріщився на нього в дзеркалі заднього огляду. — Чоловіче, я не можу взяти замовлення на Олбані, ви з глузду з'їхали?

Енді витяг гаманець, у якому лежала єдина банкнота в один долар. Він подякував Богу, що сів у таксі без куленепробивної переділки — не таке, де в контакт з водієм можна увійти тільки через проріз для грошей. Безпосередній контакт завжди полегшує поштовх. Енді ніколи не міг розгадати, чи справа в психології, чи ще в чомусь, але наразі це було неважливо.

— Я вам дам купюру в п'ятсот доларів, — тихо мовив Енді, — за те, що ви відвезете мене з донькою в Олбані. Окей?

— Гос-по-ди, містере...

Енді засунув банкноту водію в руку, і коли той опустил погляд, Енді штовхнув... і пресильно. На одну жаску мить він злякався, що діла не буде, що в нього просто нічого не лишилось, що він вишкріб дно бочки ще тоді, коли змусив таксиста побачити неіснуючого чорношкірого чоловіка в картатому кашкеті.

Аж тоді прийшло чуття — і як завжди, в супроводі сталевого кинджала болю. У той же момент шлунок мов обважнів, а кишки зціпились у нудотній судомній агонії. Енді затулив тремтливою рукою обличчя і загадався, чи не блювоне він зараз... або чи не помре. І в ту саму мить йому захотілося померти, як це завжди траплялось, коли він зловживав поштовхом. «Уживай, та міру знай» — хворобливою луною відбивався в голові Енді слоган, що ним якийсь древній ді-джей закінчував свою передачу. Про що б той слоган не був. І якби в ту саму мить у руку Енді вклали пістолет...

Він скоса глянув на Чарлі — Чарлі, яка спала, Чарлі, яка покладалася на нього, що тато витягне їх із цієї халепи, як і з усіх інших, Чарлі, яка була певна, що, коли прокинеться, він буде поруч. Так, і з усіх інших халеп, тільки от насправді це була єдина халепа, одна й та сама срана халепа, і вони знову тільки те й робили, що бігли. Десь зсередини на очі тиснула чорна безнадія.

Чуття минулось... та не головний біль. Головний біль дедалі гіршатиме, доки не перетвориться на розгромний тягар, з кожним ударом серця посилятиме червоні спазми в голову та шию. Від

яскравого світла очі безжально сльозитимуться, а шпичаки болю пронизуватимуть плоть за очима. Носові пазухи стуляться, доведеться дихати через рот. У скронях — свердла. Тихі звуки підсиляться, звичайні гупатимуть, мов відбійні молотки, а гучні стануть просто нестерпучими. Мігрень дужчатиме, аж доки прийде відчуття, що голову затисли в інквізиторському ковпаку-чавилці. І біль такого ступеня триватиме годин шість, а то й вісім, а то й усі десять. І весь цей час, проведений у лещатах болю, Енді буде майже безпорадним. Чарлі доведеться ним опікуватись. Бачить Бог, уже не вперше... але їм щастило. Та чи завжди отак щаститиме?

— Ой, містере, та я не знаю...

Значить, таксист вирішив, що коїться щось протизаконне.

— Оборудка чинна, тільки якщо ви нічого не скажете моїй донечці, — постановив Енді. — Останні два тижні вона була зі мною. А завтра зранку вже має бути в матері.

— Право на побачення, — відгукнувся таксист. — Чи мені не знати.

— Розумієте, я мав доправити її туди літаком.

— В Олбані? Мабуть, з Озарка, чи я не правий?

— Точно. Так от, річ у тому, що я до смерті боюся літати. Знаю, звучить як маячня, але це правда. Зазвичай я відвожу її назад машиною, але цього разу колишня на мене напосіла, і... не знаю.

Енді й справді не знав. Цю історію він вигадав знічев'я, і тепер вона запросто могла завести його в глухий кут. А виною всьому звичайне виснаження.

— То я вас висаджу в старому аеропорту Олбані, щоб мамка думала, наче ви прилетіли, так?

— Точно так.

У голові гупало.

— І щоб мамка не подумала, що ви якесь там куд-куд-кудах, правду чи ні кажу?

— Так.

Куд-куд-кудах? А це що значить? Біль усе дужчав.

— П'ятсот баксів, щоб на літаку не летіти, — задумливо мовив таксист.

— Як на мене, воно того варте, — сказав Енді й зробив останній маленький поштовх.

І дуже тихо, майже промовляючи на вухо водієві, він додав:

— І як на вас, воно того теж варте.

— Слухайте, — замріяно відгукнувся таксист. — Я від п'ятисот долларів ніколи не відмовлюсь. Ви мені не кажіть, я вам сам все розкажу.

— Окей, — мовив Енді й відхилився назад.

Таксист був задоволений. Не замислювався над недолугою історією Енді. Не замислювався над тим, як семирічна дівчинка могла поїхати до батька в жовтні на два тижні, коли в школі заняття. Не замислювався над тим, що в обох подорожніх навіть валізки з собою немає. Він ні над чим не замислювався. Бо отримав свій поштовх.

І тепер для Енді прийшов час розплачуватись.

Він поклав руку на ногу Чарлі. Дівчинка міцно спала. Сьогодні після обіду вони без упину бігли — відтоді, як Енді приїхав по неї до школи і висмикнув із заняття другого класу під якимсь півзабутим приводом... бабуся дуже хвора... треба додому... вибачте, що так забираю її посеред уроку. А під всім тим — величезна, нестримна полегкість. Він так боявся, що зазирне в клас до місіс Мішкін і побачить *порожній* стілець Чарлі та охайно складені в парті підручники. «Ні, містере Макгі... вона пішла з вашими друзями, години дві назад... принесли від вас записку... а що, не треба було пускати?» Насунули спогади про Вікі, раптовий жах від спорожнілого в той день будинку. Шалена гонитва за Чарлі. Бо раз вони вже її піймали, ще й як піймали.

Але Чарлі виявилась у школі. На скільки він їх випередив? На пів години? На п'ятнадцять хвилин? Ще менше? Енді не хотілося про це думати. Вони з'їли пізній ланч у «Нейтанз»¹ і решту дня провели на ногах (зараз Енді вже міг собі зізнатися, що тоді ним керувала сліпа паніка): їхали в метро і на автобусах, але здебільшого просто йшли. І тепер Чарлі була виснажена.

Енді кинув на неї довгий, сповнений любові погляд. Бездоганно біляве волосся спускалось дівчинці до плечей. Уві сні Чарлі променіла тихою вродою. Вона була дуже, до болю схожа на Вікі. Енді й собі заплющив очі.

А на передньому сидінні таксист із подивом глянув на п'ятисотдоларову банкноту, яку дав йому цей чоловік. Заховав її у спеціальну кишеню на поясі, куди складав чайові. Йому не здалося дивним, що пасажир на задньому сидінні розгулював по Нью-Йорку

з маленькою дівчинкою та п'ятисотдоларовою купюрою в кишені. Він не замислювався, як заладнає цю справу з диспетчером. Він думав тільки про те, як зрадіє його подружка Глін. Глініс без кінця йому торочила, що таксування — робота тоскна і нецікава. Ну, подивимось, що вона скаже на цю тоскну і нецікаву п'ятисотдоларову банкноту.

А позаду таксиста, відкинувши голову назад і заплющивши очі, сидів Енді. Головний біль підступав усе ближче, неминучий, мов чорний кінь без вершника в похоронному поході. Він чув, як копита того коня цокотять у скронях: *гуп... гуп... гуп*.

На втіках. Він і Чарлі. Енді мав тридцять чотири роки і ще минулого року викладав англійську мову і літературу в державному коледжі міста Гаррісон, штат Огайо. Гаррісон був маленьким, сонним університетським містечком. Старий добрий Гаррісон у самому серці центральної Америки. Старий добрий Ендрю Макгі, приятель і шанований молодик. Пам'ятаєте загадку? Чому фермер — стовп спільноти? Бо завжди стирчить одмітний на своїй ниві.

Гуп-гуп-гуп — неосідланий чорний кінь із червоними очима скаче коридорами розуму, підковані копита випручують м'які сірі грудки мозкової тканини, лишаючи по собі відбитки, що повняться таємничими місячними серпами крові.

Таксист виявився розмазною. Ще б пак. Одмітний таксист.

Енді задрімав і побачив обличчя Чарлі. А потім воно перетворилось на обличчя Вікі.

Енді Макгі та його дружина, гарненька Вікі. Їй повиривали нігті, один за одним. Чотири вирвали, і тоді вона заговорила. Принаймні такого висновку дійшов Енді. Великий палець, вказівний, середній, підмізинний. А потім — стоп. Я говоритиму. Я розкажу вам все, що хочете. Тільки не кривдьте мене більше. Прошу. Ось так вона все і розказала. А тоді... може, з лихої нагоди... тоді його дружина померла. Що ж, певні обставини сильніші за нас обох, але є обставини, сильніші за нас усіх.

Такі, як, наприклад, Крамниця.

Гуп-гуп-гуп — неосідланий чорний жеребець все насувається, і насувається, і насувається: гляди, ось кінь вороний.

Енді спав.

І згадував.

Експериментом керував чоловік на ім'я доктор Вонлесс. Він був товстим, лисавим і мав як мінімум одну дивну звичку.

— Кожному з вас, дванадцятьох молодих панів і панянок, зроблять ін'єкцію, — сказав він, шматуючи сигарету над попільничкою, що стояла перед ним; мініатюрні рожеві пальці скубли тонкий сигаретний папір, з якого сипались охайні жмутики золотаво-коричневого тютюну. — Шість ін'єкцій становитиме вода. Ще шість — вода з дрібною хімічної сполуки, яку ми називаємо Шостою партією. Розгорнуті властивості цієї сполуки засекречені, але по суті це снодійне з легким галюциногенним ефектом. Отже, як ви розумієте, сполуку вам уведуть подвійно сліпим методом... іншими словами, ані ви, ані ми до останнього не знатимемо, кому випала чиста доза, а кому — з домішкою. Усі ви, дванадцяттеро, перебуватимете під суворим лікарським наглядом протягом сорока восьми годин після ін'єкції. Питання?

Питань було декілька, і більшість стосувались точного складу Шостої партії — те слово «засекречені» мов пустило собак-шукачів по сліду арештанта. Від цих запитів Вонлесс дуже вправно ухилився. Але ніхто не поставив питання, яке найбільше цікавило двадцятидворічного Енді Макгі. Він роздумував, чи не підняти йому руку в затишині, яка запала в напівпорожній лекційній залі гаррісонівського факультету психології й соціології, і чи не спитати: скажіть-но, а чого ви так дерете цілком нормальні сигарети? Але краще не питати. Краще дати волю фантазії, поки триває ця нудьга нудезна. Чоловік намагається кинути курити. Оральна фіксація — куриш цигарки, анальна фіксація — дереш цигарки. (На цій думці губи Енді розтягнулися в легкому посміху, який він затулив долонею.) Вонлессів брат помер від раку легень, і доктор символічно виплескує агресію на тютюнову промисловість. А може, це просто ще одна колоритна завороть, що нею викладачі коледжу мають потребу хизуватись, а не пригнічувати. На другому курсі Гаррісона в Енді був викладач англійської (на щастя, вже пішов на пенсію), який, читаючи лекції про Вільяма Діна Гавеллза² і становлення реалізму, безперестанку нюхав собі краватку.

— Як питань більше немає, то я попрошу вас заповнити ці анкети і чекаю вас у найближчому майбутньому — о дев'ятій наступного вівторка.

Два аспіранти роздали ксерокопії з двадцятьма п'ятьма безглуздими питаннями, що вимагали відповідей «так» або «ні». «Ви коли-небудь вдавалися за допомогою психіатра? — № 8». «Як вважаєте, ви зазнавали коли-небудь справжнього екстрасенсорного досвіду? — № 14». «Ви коли-небудь вживали галюциногенні препарати? — № 18». Після недовгої паузи Енді написав «ні», міркуючи: «Того бравого 1969 року хто їх *не* вживав?»

Напоумив його на цю справу Квінсі Тремонт, сусід на орендованій квартирі. Квінсі знав, що фінансові справи в Енді поганенькі. Тоді був травень останнього навчального року Макгі. З п'ятисот шістьох однокурсників він був сороковим за успішністю, третім — з англійської. Та ж бульби собі на це не купиш, як він був казав Квінсі, який вчився на психолога. З осіннього семестру на Енді чекала аспірантура, а також стипендія з позикою, що її вистачатиме на купівлю продуктів і яке-не-яке життя аспіранта коледжу Гаррісона. Та все це — восени, а поки тривало літнє затишшя. Найкраще, що він зміг собі підшукати, — це відповідальна і непроста посада нічного оператора на бензоколонці «Арко».

— Що скажеш про можливість швидко заробити дві сотні? — спитав тоді Квінсі.

Енді відкинув зі своїх зелених очей пасма довгого темного волосся і вишкірився.

— І в якому чоловічому туалеті буде співбесіда?

— Ні, це психологічний експеримент, — сказав Квінсі. — Хіба що проводить його Скажений Доктор. Тому стережися.

— Хто такий?

— Гім Вонлесс, Тонто³. Світило медицини з, гм, факультету психології.

— Чому його звуть Скаженим Доктором?

— Ну, — мовив Квінсі, — він і Чоловік-Щур, і Скіннер⁴ разом. Біхевіорист. А поведінкову психологію зараз не дуже величають.

— А, — спантеличено мовив Енді.

— До того ж він носить маленькі товсті лінзи без оправ, від чого дуже схожий на мужика, що зменшував людей у «Докторі Циклопі». Бачив таке кіно?

Енді мав пристрасть до нічних показів, тож кіно бачив, і це додало йому певності. Та не хотілось брати участь в експериментах професора, якого характеризують як: а) Чоловіка-Щура, б) Скаженого Доктора.

— Він хоч не намагається зменшити людство? — спитав Макгі.
Квінсі щиро зареготав.

— Ні, таким займаються тільки постановники спецефектів у дешевих жахастиках, — сказав він. — Факультет психології тестує партію легких галюциногенів. Співпрацюють із Розвідувальною службою США.

— ЦРУ? — спитав Енді.

— Ані ЦРУ, ані РУМО, ані АНБ. Ці не настільки відомі. Колись чув про установу під назвою Крамниця?

— Може, у додатку до якоїсь недільної газети читав. Непевен.
Квінсі запалив трубку.

— Майже так само відбувається в усіх інших дисциплінах, — продовжив Квінсі. — Психологія, хімія, фізика, біологія... та навіть соціологи трохи зелені відгрибають. Деякі програми фінансуються за державний кошт. Будь-що, від шлюбних ігор мухи цеце до способів утилізації куль із плутонієм. Такий заклад, як Крамниця, мав використати весь річний бюджет, аби наступного року отримати таку ж суму.

— А оця срань мене крепко непокоїть, — сказав Енді.

— Вона непокоїть майже будь-яку мислячу людину, — відповів Квінсі зі спокійною, безтурботною усмішкою. — Але поїзд їде далі. Для чого розвідувальному управлінню легкі галюциногени? Хтозна. Я не знаю. І ти теж. Може, вони самі не знають. Але на закритих нарадах, коли настає час затверджувати бюджет, такі звіти справляють добре враження. У них на кожному факультеті є ручні тваринки. У Гаррісоні це Вонлесс із факультету психології.

— В адміністрації не заперечують?

— Не будь таким наївним, хлопчику.

Квінсі із задоволенням попихкував трубкою і випускав здоровенні смердючі клуби диму у вітальні їхньої зачовганої квартирки. І голос

його відповідно став розкотистим, повнозвучним, «баклівським»⁵.

— Що вигідно для Вонлесса, те вигідно для гаррісонівського факультету психології, який наступного року переїде у власний навчальний корпус, і більше не доведеться тертися з тими субчиками із соціології. А що вигідно для психології, те вигідно для Державного коледжу міста Гаррісон. І для Огайо. І так далі.

— Ти як гадаєш, це безпечно?

— Як не безпечно, то на студентах не випробовують, — сказав Квінсі. — Якщо є хоч найменші сумніви, тестують на паціюках, а тоді — на в'язнях. Можеш бути певен — те, що вколють тобі, до тебе вже вкололи трьомстам особам, і всі їхні реакції ретельно проаналізовано.

— Мені не до вподоби цей прикол із ЦРУ...

— З Крамницею.

— А яка різниця? — похмуро запитав Енді.

Він глянув на плакат Квінсі, що на ньому Річард Ніксон стояв перед побитою, уживаною автівкою. Ніксон шкірився, з обох кулаків стирчали по два коротенькі пальці — V, перемога. Енді досі не міг повірити, що менше року тому президентом обрали цього чоловіка.

— Ну, я вирішив, що двісті доларів тобі ніяк не завадять, ось і все.

— Чому так багато платять? — підозріливо спитав Енді.

Квінсі сплеснув руками.

— Енді, все оплачує держава! Ти що, досі не второпав? Два роки тому Крамниця вклала триста тисяч доларів у дослідження перспектив масового виробництва підливних велосипедів — і про це писали в «Санді Таймс». Ще одна «в'єтнамська» штучка, я так гадаю, хоча напевно не знає ніхто. Як казав Фіббер Макгі⁶ — на той час ідея видавалась непоганою.

Квінсі постукав трубкою, швидко і нервово вибиваючи попіл.

— Для таких, як вони, всі університетські містечка США — суцільний величезний супермаркет «Мейсі». Тут трохи підкуплять, там у вітрини позазирають. Але якщо не хочеш...

— А може, і хочу. Ти сам участь братимеш?

Квінсі всміхнувся. Його батько тримав мережу надзвичайно популярних крамниць чоловічої білизни в Огайо та Індіані.

— Мені не настільки потрібні дві сотні, — відповів він. — Окрім того, я терпіти не можу голки.

— А.

— Слухай, я не намагаюся тобі нічого напарити, та заради Бога. Просто вигляд маєш зголоднілий. У будь-якому разі, шансів опинитися в контрольній групі — п'ятдесят на п'ятдесят. Двісті баксів за ін'єкцію з водою. Навіть не з-під крана, май на увазі. Дистильована вода.

— Можеш облаштувати?

— Я зустрічаюся з аспіранткою Вонлесса, — сказав Квінсі. — Заявки подадуть осіб п'ятдесят, більшість — сраколизи, які хочуть набрати у Скаженого Доктора балів...

— Облиш так його називати.

— Гаразд, у Вонлесса, — погодився Квінсі і розсміявся. — Він все одно тих мазунчиків повиганяє. Власноруч. А моя дівчина поклопочеться, щоб твоя заявка потрапила йому на очі. Після того, чоловіче, розбирайся сам.

Коли на дошці оголошень факультету психології з'явилось сповіщення для охочих, Енді подав заявку. За тиждень молода аспірантка (подружка Квінсі, як вирішив Енді) зателефонувала йому і поставила кілька запитань. Він розповів, що батьки в нього померли, наразі він учиться в Гаррісоні на старшому курсі, потік 69-го, склав понад дванадцять заліків, тому вважається повноцінним студентом-очником. Так, йому вже виповнився двадцять один рік, і він має законне право підписувати угоди, публічні і приватні.

За тиждень пошта коледжу доправила Енді лист про зарахування, з бланком відмови щодо зняття відповідальності, який треба було підписати. Будь ласка, занесіть підписану відмову в аудиторію 101, корпус Джейсона Гірні, 6 травня.

І ось Енді сидить у залі, вже здав підписану угоду, Вонлесс, цей винищувач сигарет, пішов (а він справді трохи скидався на скаженого доктора з фільмів про Циклопа), а Макгі разом з іншими одинадцятьма старшокурсниками відповідає на питання про якісь містичні досвіди. Чи страждає він на епілепсію? Ні. Батько раптово помер від серцевого нападу, коли Енді було одинадцять. Мати загинула в ДТП, коли Енді було сімнадцять — страшний, травматичний випадок. Єдиний близький родич — мамина сестра, тітка Кора, а вона вже в літах.

Енді пройшовся стовпчиком питань, ставлячи «НІ, НІ, НІ». Раз відповів ствердно: «У вас були переломи чи серйозні розтягнення? Якщо так, уточніть». У виділеній графі Енді нашкрябав той факт, що дванадцять років тому зламав лівий гомілкостоп, коли ковзнув до другої бази на змаганнях Малої ліги.

Макгі проглянув відповіді знизу догори, легко ведучи кінчиком ручки по паперу. У цю мить хтось поплескав його по плечу і дівчачий голос, милий і трохи хрипкий, спитав:

— А не позичите, якщо вже закінчили? У мене чорнило пересохло.

— Без питань, — відповів Енді й повернувся, щоб віддати ручку.

Гарненька. Висока. Світло-каштанове рудувате волосся, неймовірно світле обличчя. У бірюзовому светрі й короткій спідниці. Чудові ноги. Голі. Мимовільні оглядини майбутньої дружини.

Він віддав їй ручку, і дівчина вдячно всміхнулась. Знову схилилась над анкетною, і при горішньому світлі мідяні спалахи заграли у волоссі, недбало перев'язаному широкою білою стрічкою.

Енді віддав анкету аспіранту, що сидів за викладацьким столом.

— Дякую, — машинально мовив аспірант, мов той Робот Роббі. — Аудиторія сімдесят, субота, дев'ята ранку. Будь ласка, не запізнуйтеся.

— Який пароль? — хрипко прошепотів Енді.

Аспірант ввічливо засміявся.

Макгі вийшов із лекційної, рушив до великих двостулкових дверей на протилежному кінці вестибюля, а тоді згадав за ручку. Мало не махнув рукою — ішлося про звичайний «бік» по дев'ятнадцять центів, а йому ще треба готуватись до фінальних іспитів. Але дівчина гарненька, може, варто її забалакати, як кажуть британці. Енді не мав ілюзій щодо своєї зовнішності чи соціального статусу, вони були невидатні, або щодо ймовірного статусу дівчини — точно зайнята чи заручена, але день був гарний, а Енді — у доброму гуморі. Він вирішив почекати. Принаймні ще раз подивиться на ті ніжки.

Дівчина вийшла за три-чотири хвилини, тримаючи під пахвою кілька зошитів і підручник. Вона справді була дуже гарна, і Енді постановив, що чекати на ці ніжки було варто. Ніжки були не просто добрі, вони вражали.

— А, ти, — сказала вона з усміхом.

— Я, — відповів Енді Макгі. — Що про це все думаєш?

— Не знаю, — відповіла вона. — Подруга сказала, що такі дослідження весь час проводять, минулого семестру вона брала участь в одному, з колодою Райна⁷, і отримала п'ятдесят доларів, хоч майже нічого не вгадала. То я просто подумала...

Вона закінчила думку непевним порухом плечей і охайно відкинула назад своє мідяне волосся.

— Ага, я теж, — відказав Енді, приймаючи ручку. — Подруга з факультету психології?

— Так, — відповіла дівчина, — і мій хлопець теж. Доктор Вонлесс у нього лекції читає, тож він не пройшов. Конфлікт інтересів чи щось таке.

Хлопець. Логічно, що в такої високої рудоволосої красуні є хлопець. Так світ влаштований.

— А ти? — спитала вона.

— Те саме. Друг на психології. Я Енді, до речі. Енді Макгі.

— Я Вікі Томлінсон. І я трохи непокоюся, Енді Макгі. Що, як зловлю бед-тріп абощо?

— Я так зрозумів, що річ не потужна. Навіть якщо це кислота, то... ну, кислота з лабораторії — не те саме, що фігня, яку купують на вулиці. Принаймні мені так казали. Дуже м'яка, вводиться в надзвичайно спокійних умовах. Певно, вони ще «Крім» або «Джефферсон еарплейн»⁸ поставлять, — вишкірився Енді.

— А ти багато знаєш про ЛСД? — спитала дівчина, всміхаючись самим кутиком рота, й Енді це дуже сподобалось.

— Зовсім небагато, — зізнався він. — Пробиував двічі: два роки тому і ще минулого. Від кислоти мені якимось чином поліпшало. Голову прочистило... принаймні здалося так. Після того непотребу в житті наче поменшало. Але звичку виробляти не хочу. Не подобається, коли аж так себе не контролюєш. Може, пригостити тебе колою?

— Гаразд, — погодилась Вікі, і вони разом попрямували до студентського клубу.

Зрештою сталось так, що він пригостив її двома колами, і решту дня вони провели вдвох. Випили кілька келихів пива в місцевій забігайлівці. Виявилось, що Вікі з хлопцем стояли на роздоріжжі і вона не знала, куди рухатись далі. Він уже поводився так, наче вони одружені — так розказала Вікі. І суворо заборонив їй брати участь

в експерименті Вонлесса. З цієї самої причини вона підписала і здала заявку, а тепер мала намір пройти все до кінця попри те, що їй було трохи боязко.

— Цей Вонлесс і справді схожий на скаженого доктора, — сказала вона, виписуючи пивним бокалом кола на столі.

— Як тобі той прикол із сигаретами?

Вікі загиготіла.

— Дивний спосіб кинути палити, скажи?

Енді спитав, чи можна зайти по неї зранку в день експерименту, і Вікі радо погодилась.

— Добре, що поруч буде друг, — сказала вона і глянула на Енді відвертими синіми очима. — Я справді трохи боюся, розумієш. Джордж був такий... не знаю, *невблаганний*.

— Чому? Що він казав?

— У тому й річ, — відповіла Вікі. — Нічого не казав, тільки що не довіряє Вонлессу. Говорив, що і на факультеті ніхто не довіряє, але багато студентів подають заявки на участь через те, що він керує випускною програмою. Окрім того, вони так упевнені в безпеці, бо він їх просто відсіює.

Енді потягнувся через стіл і торкнувся її руки.

— Ну, нам, мабуть, все одно вода випаде, — сказав він. — Не хвилюйся, мала. Все буде добре.

Але, як виявилось, нічого добре не було. Нічого.

Олбані

*аеропорт олбані містере
агов містере, все приїхали.*

Рука, вона трясє Енді. Голова теліпається на шиї. Жахливий — Господи! — громовий, штрикучий біль.

— Агов, містере, ми в аеропорту.

Енді розплющив очі, тоді знову заплющив проти білого світла натрієвої лампи на стелі. Жаский, вискотливий стугін, все наростає і наростає, Енді здригнувся від нього. Було враження, наче вуха проштрикують циганськими голками. Літак. Злітає. Ось що почало доходити до Енді крізь червоний туман болю. А, так, лікарю, тепер я все згадую.

— Містере? — Таксист явно занепокоївся. — Містере, з вами все гаразд?

— Голова болить. — Голос наче доринав здалеку, поглинений реактивним двигуном, який, на щастя, вже відлітав геть. — Котра година?

— Майже північ. Сюди швидко не доїдеш. Ви мені не кажіть, я вам сам все розкажу. Автобуси не ходять, якщо ви на них розраховували. Вас точно додому не підкинути?

Енді почав похапцем згадувати історію, яку оповів таксисту. А згадати треба, попри монструозний головний біль. Через відлуння. Якщо буде якась відмінність із попередньою історією, то в уяві водія зчиниться рикошет. Усе може влягтися (певно, так і станеться), а може й ні. Водій може зациклитись на якійсь думці, виробити фіксацію. Невдовзі вона вийде з-під контролю, і таксист ні про що інше думати не буде. А невдовзі після того йому свідомість розірве. Таке вже бувало.

— У мене машина тут, на паркінгу, — сказав Енді. — Усе під контролем.

— А, — з полегкістю усміхнувся водій. — Знаєте, Глін ще й не повірить. Ет! То ви мені не кажіть, я сам...

— Обов'язково повірить. Ви ж вірите?

Таксист широко вишкірився.

— Маю в доказ крупну купюру, містере. Дякую.

— Вам дякую, — сказав Енді.

Насилу чемно. Заради Чарлі. Якби він був сам, то давно вже скінчив би життя самогубством. Людина не розрахована терпіти такий біль.

— Ви певні, що з вами все гаразд, містере? Лице у вас жах яке біле.

— Я в нормі, дякую. — Він взявся трусити Чарлі. — Ей, мала.

Енді пильнував, щоб не звати її на ім'я. Мабуть, тут байдуже, але така обачність вже виходила машинально, мов дихання.

— Прокидайся, ми на місці.

Чарлі щось пробурмотіла і відкотилася вбік.

— Давай, красуне. Прокидайся, люба.

Повіки затріпотіли, і Чарлі розплющила очі — відверті сині очі, які вона успадкувала від матері. Дівчинка сіла, потираючи обличчя.

— Татку? Де ми?

— В Олбані, серденько. В аеропорту. — Тоді нахилився нижче і прошепотів: — Поки нічого не кажи.

— Окей.

Чарлі усміхнулася водію, той усміхнувся навзаєм. Вона вислизнула з таксі, Енді, намагаючись не хитатись, — за нею.

— Дякую ще раз, чоловіче, — гукнув таксист. — Тес, слухайте. Достойна плата. Ви мені не кажіть, я вам сам все розкажу.

Енді потис простягнуту руку.

— Обережно там.

— Спасибі. Глін просто не повірить, що таке коїться.

Таксист сів в автівку і рушив геть від жовтого узбіччя. Злітав ще один літак, двигун ревів і ревів, аж доки Енді не відчув, наче голова розколюється навпіл і падає на асфальт, мов пустий гарбуз. Він злегка хитнувся, і Чарлі обома долонями вхопилася в його руку.

— Ой, татку, — сказала вона, наче з далини.

— Заходимо. Мені треба присісти.

Вони зайшли в термінал, маленька дівчинка в червоних штанцях і зеленій блузці та великий чоловік із нечесаним чорнявим волоссям і похилими плечима. Носильник простежив за ними поглядом і подумав, що то чистий гріх — такий здоровань, вештається після півночі, п'яний мов барило, як на нього не гляди, та ще з малим дівчам, яке давно мало лежати в ліжечку, а воно прогулює його, мов собака-поводир. Таких батьків треба стерилізувати — так думав носильник.

Вони зайшли всередину крізь двері з електронним вічком, і носильник про них забув аж на сорок хвилин, коли до аеропорту під'їхала зелена автівка. Зупинилась на узбіччі, і з неї вийшло двоє чоловіків — щоб поговорити з носильником.

Було десять після півночі. Вестибюль терміналу заповнив уранішній народ: військові, які вертались зі звільнення, зморені жінки, які намагались приборкати зграї зачуханих, заспаних дітей, бізнесмени з мішками втоми під очима, мандрівна молодь у великих чоботах і з довгим волоссям, у декого — наплічник, парочка — з тенісними ракетками в чохлах. Гучномовці оголошували прибуття та відбуття і супроводили пасажирів, мов якийсь всемогутній голос уві сні.

Енді й Чарлі всілись поруч за столиками, до яких були прикручені телевізори. Побиті, пошкрябані, пофарбовані в смертельно чорний телевізори. Енді вони скидалися на зловісних футуристичних кобр. Він вкинув у них останні два четвертаки, щоб ніхто не попросив їх звільнити місця. У Чарлі показували повтор «Рукіз»⁹, а в нього Джонні Карсон дурів із Сонні Боно і Бадді Гекеттом¹⁰.

— Татку, а інакше ніяк? — вдруге спитала Чарлі.

Вона мало не плакала.

— Люба, я знесилений, — відповів Енді. — Грошей в нас нема. Лишатись тут не можна.

— Ті погані дядьки за нами ще женуться? — спитала вона, стишивши голос до шепоту.

— Не знаю.

Гуп-гуп-гуп у голові. Уже не чорний неосідланий кінь, тепер це були поштові мішки з гострим залізним брукхтом, що їх викидали з п'ятдесятого поверху.

— Треба гадати, що так.

— Як мені роздобути гроші?

Енді повагався, а тоді мовив:

— Сама знаєш.

Полилися сльози, заструменіли по щоках Чарлі.

— Так не можна. Красти нечесно.

— Я знаю, — відказав він. — Але й нечесно, що вони весь час за нами ганяються. Я тобі це вже пояснював, Чарлі. Принаймні намагався.

— Про малу кривду і велику кривду?

— Так. Про більше зло і про менше.

— У тебе сильно болить голова?

— Добряче, — відповів Енді.

Їй дарма було казати, що за годину, може, за дві болітиме так сильно, що він втратить здібність до ладу мислити. Навіщо лякати більше, коли вона і так налякана. Дарма їй казати, що цього разу, здається, вони таки не втечуть.

— Я спробую, — сказала вона й устала зі стільця. — Бідний татко.

Чарлі поцілувала його. Енді заплющив очі. Перед ним працював телевізор — далекий незв'язний гомін в гущавині головного болю, що наростав і наростав. Коли Енді знову розплющив очі, Чарлі вже перетворилась на далекий силует, зовсім маленький, одягнений в червоне і зелене, як новорічна прикраса, що, підстрибуючи, оминала людей у головній залі терміналу.

«Господи, нехай з нею все буде добре, — подумав Енді. — Хай її ніхто не чіпає, хай більше ніхто не лякає. Будь ласка і дякую, Боже, окей?»

І він знову заплющив очі.

Дівчинка в червоних стретчевих штанах і зеленій віскозній блузці. Біляве волосся по плечі. Так пізно не спить і, судячи з усього, сама. Вона перебувала в тому місці, де ніхто особливо не зважатиме на мале дівча, що ходить самотою після півночі. Чарлі минала людей, та ніхто на неї не дивився. Якби вона плакала, до неї підійшов би охоронець, спитав би, чи вона не загубилась, чи знає, яким рейсом летять її мама з татом, як їх звати, щоб викликати по гучномовцю. Але Чарлі не плакала і наче розуміла, куди йде.

Насправді, не дуже розуміла — але мала чітке уявлення, що шукає. Їй потрібні гроші, так сказав татко. За ними женуться погані люди, таткові зле. Коли йому стає настільки зле, він не може думати. Йому треба виспатись, аби біль минув. А погані люди женуться... погані люди з Крамниці, люди, які хотіли розібрати їх на запчастини і подивитись, як вони працюють, — подивитись, як ними можна скористатися, змусити до всякого.

Чарлі вгледіла паперовий пакет, що стирчав з урни, і взяла його. І трохи далі залогою вона вийшла до того, що шукала: ряду таксофонів.

Дівчинка стояла, дивилася на них, і боялася. Боялася, бо татко раз у раз їй повторював, що так робити не можна... із самого дитинства то було Погано. І це Погане вона не завжди могла контролювати. Могла скривдити себе, або ще когось, або й багатьох. Того разу

(ой мамусю вибач біль бинти крики вона кричала мама через мене кричала я так більше не робитиму... ніколи... бо це Погано)

на кухні, коли вона ще була малою... але про це було надто боляче згадувати. То було Погано, бо коли його відпускаєш, воно йде... повсюди. А це страшно.

Ще було дещо. Поштовх, наприклад. Так називав татко — поштовх. Тільки Чарлі штовхала сильніше, ніж татко, і потім у неї ніколи не боліла голова. Але часом, потім... ставалися пожежі.

Чарлі стояла, дивилася на телефонні будки, а в уяві билась назва того Поганого: *пірокінез*. «Не зважай, — сказав якось батько, коли вони ще жили в Порт-Сіті й наївно вважали, що в безпеці. — Ти полум'ярка, любя. Така собі величезна запальничка “Зіппо”». Тоді це видалося потішним, Чарлі загиготіла, але зараз було не смішно взагалі.

Ще їй не слід штовхати, бо вони можуть дізнатись. Поганці з Крамниці. «Не уявляю, що вони знають про тебе зараз, — казав був татко, — але не хочу, щоб іще щось дізнались. У тебе не такий поштовх, як у мене, люба. Ти не вмієш так впливати на людей, щоб... ну, навіювати їм думки?» — «Ні-і-і...» — «Але вмієш рухати предмети. І якщо вони побачать сліди, а потім якось пов'яжуть ці сліди з тобою, то в нас будуть іще більші проблеми, ніж зараз».

А ще це крадіжка, а крадіжка — це теж Погано.

Байдуже. Таткові болить голова, і його треба доправити в тихе тепле місце, доки вона не розболиться так, що він думати не зможе. Чарлі рушила вперед.

Телефонних будок було десь п'ятнадцять, із заокругленими ковзними дверми. Коли заходиш, то наче потрапляєш до желатинової капсули контакту¹¹ з телефоном усередині. У більшості будок було темно — так помітила Чарлі, минаючи їх одну за одною. Ось в одну запхалась товста пані в брючному костюмі, вона жваво говорила, усміхалась. А за три будки від кінця ряду на маленькому табуреті сидів молодик, вистромивши в прочинені двері ноги. Він швидко говорив:

— Саллі, послухай, я розумію, як ти почуваєшся, та все можу пояснити. Точно. Я розумію... Я розумію... але дозволь просто...

Він підвів очі, побачив, що на нього дивиться мале дівча, а тоді зашив ноги в будку і затулив круглі двері — все одним рухом, мов черепаха втягується в панцир. З дівчиною свариться, подумала Чарлі. Мабуть, підставив її. Жодному хлопцю не дозволю себе підставити.

Відлуння гучномовця. Задньою думкою пробігає щур страху, гризе. Усі обличчя — чужі. Чарлі почувалась самотньою і дуже маленькою, вона досі тужила за матір'ю. Це крадіжка, але що з того? Вони вкрали в її мамі життя.

Похрустуючи паперовим пакетом, Чарлі ковзнула в крайню будку. Зняла з гачка слухавку й удала, що балакає (привіт, бабусю, так, ми з татком щойно прилетіли, все гаразд), і визирнула крізь шибку, чи ніхто на неї не задивляється. Ніхто. Єдина людина поблизу — чорношкіра жінка, яка діставала з автомата страховий поліс, і стояла вона спиною до Чарлі.

Чарлі поглянула на таксофон і різко *штовхнула*.

Від зусилля вирвався тихий хрип, і вона закусила нижню губу, посмакувала, як та чавиться між зубами. Ні, про біль не йшлося.

Штовхати *приємно*, і це ще один фактор, який її лякав. Що, як небезпечні речі почнуть їй *подобатись*?

Чарлі ще раз штовхнула таксофон, цього разу легше, і раптом з лотка для решти полився срібний потік. Чарлі поспішила підставити торбу, та коли примудрилась, більшість четвертаків і даймів уже висипались на підлогу. Вона нахилилась і згребла що змогла в пакет, раз у раз позираючи крізь шибку.

Позбиравши дріб'язок, дівчинка перейшла до наступної будки. Військовий так само балакав у сусідній. Він знову прочинив двері і закурив.

— Сал, Богом клянуся, так і було! Попитайся у свого брата, як мені не віриш! Він...

Чарлі зачинила за собою двері, відрізавши трохи висклявий тон його голосу. Їй було лиш вісім, але вона знала, коли перед нею когось пудрятъ мізки. Чарлі глянула на таксофон, і за мить він віддав увесь дріб'язок. Цього разу Чарлі чітко підставила торбу, і монети, мелодійно тельняючи, каскадом полились на дно.

Коли вона вийшла, військового вже не було, і Чарлі пірнула в його будку. Сидіння й досі тепле, попри витяжку, всередині брудно смердить сигаретним димом.

Монети з дзенькотом висипались в пакет, і Чарлі пішла далі.

Та Едді Дельгардо чхати на це все хотів. Думки про Саллі Бредфорд і любовну помсту відійшли далеко на задній план. Армійські черевики завзято палали. Вогонь перекидався на підкати сіро-зелених парадно-вихідних штанів. Едді нісся головним вестибюлем, наче з катапульти вилетів, а позаду стелився дим. Жіночий туалет виявився ближчим, і Едді, в якого відчуття самозбереження було потужним, штовхнув випростаною рукою двері та, ані секунди не вагаючись, забіг всередину.

З одної кабінки саме виходила молода жінка із задраною до талії спідницею — вона поправляла свої нейлонові колготи. Аж раптом побачила Едді, людину-факел, і випустила крик, який кахляні стіни туалету підсилили до нереальної гучності. Едді піймав двері платної кабінки, доки ті не встигли до кінця стулитись і замкнутись. Схопився обома руками за верхні краї стінок, підтягнувся і опустив ноги в унітаз. Почулося шипіння, здійнявся здоровенний стовп пари.

Увірвались двійко охоронців.

— Ей, ти, ану стій! — гукнув один, дістаючи пістолет. — Виходь звідти, і щоб пальці зчепив на маківці!

— А ви не зачекаєте, поки я ноги потушу? — загарчав Едді Дельгардо.

Чарлі повернулась. І вона знову плакала.

— Що трапилось, манюню?

— Я дістала гроші, але... татку, воно знову вирвалось... там був чоловік... солдат... я не змогла втриматись.

Енді відчув, як наповзає страх. Приглушений болем, який через потилицю спускався в шию, але страх.

— Що, Чарлі... вогонь був?

Вона не змогла відповісти, але кивнула. По щоках збігали сльози.

— Боже мій, — прошепотів Енді й насилу став на ноги.

Від цього Чарлі взагалі розклеїлась. Сховала обличчя в долонях і безпорадно схлипувала, похитуючись вперед-назад.

Біля входу в жіночу вбиральню зібралась купка людей. Двері стояли прочинені навстіж, та Енді все одно не бачив... аж тоді побачив. Двоє охоронців, які щойно примчали до туалету, вже виводили звідти забіякуватого з вигляду молодика в армійській уніформі і тягли його до офісу охорони. Молодик голосно лаявся на них, і більшість виразів, які зривалися з його язика, були на диво непристойні. Штани нижче колін майже вигоріли, а в руках він ніс дві чорні змокрілі штуки, які, судячи з усього, колись були черевиками. Затраснувши за собою двері, чоловіки зайшли в офіс. Терміналом прокотився жвавий гомін розмов.

Енді сів назад і оповив Чарлі рукою. Зараз йому було дуже важко міркувати, думки скидались на крихітних сріблястих мальків, які плавали у великому чорному морі пульсівного болю. Але треба постаратися скільки стане сил. Якщо вони планують вибратися з цієї халепи, то Чарлі їм ще знадобиться.

— З ним усе гаразд, Чарлі. З ним усе добре. Його повели в пункт охорони. А тепер розкажи мені, що сталося.

Сльози потроху вщухали, і Чарлі розказала. Як почула, що цей солдат по телефону говорить. Як у голові майнули кілька думок, відчуття, що він хоче обдурити дівчину, з якою розмовляє.

— А тоді, коли я вже до тебе поверталась, то побачила його... і не змогла втриматись... і воно сталося. Просто вирвалось. Татку, я ж могла йому нашкодити. Дуже сильно нашкодити. Я його підпалила!

— Не так голосно, — мовив Енді. — А тепер послухай мене, Чарлі. Як на мене, трапилася дуже обнадійлива річ, такого давно не було.

— С-справді? — Щиро дивуючись, Чарлі підвела на нього очі.

— Ти кажеш, вирвалось, — продовжив Енді, насилу промовляючи слова. — І таки вирвалось. Але не так, як раніше. Воно вирвалось зовсім трошки. Це було небезпечно, люба, але... ти ж могла йому волосся підпалити. Чи обличчя.

Чарлі нажахано здригнулась від самої думки. Енді м'яко розвернув її обличчя до себе.

— Це відбувається підсвідомо, і воно завжди спрямоване на того, хто тобі не подобається, — сказав він. — Проте... ти не сильно нашкодила тому хлопцю, Чарлі. Ти...

Але кінець фрази десь зник, лишився самий біль. Чи він досі щось говорить? Якусь мить Енді й сам не міг зрозуміти.

А Чарлі досі відчувала ту штуку: Погане, що ширяло в голові, хотіло знову вирватись і ще чогось наробити. Воно скидалось на маленьке, озлоблене і вкрай дурне звірятко. Інколи доводиться випускати його з клітки, щоб, наприклад, дістати з таксофонів гроші... але воно здатне й на інші, дуже погані вчинки,

(як із мамою на кухні ох матусю вибач)

якщо вчасно не загнати його назад. Та тепер байдуже. Зараз вона не буде про це думати, не буде згадувати

(бинти мамі треба ходити в бинтах бо я її скривдила)

про це взагалі. Зараз тільки про татка треба думати. Він зігнувся на стільці перед телевизором, на обличчі — печатка болю. Блідий, мов крейда. Очі подразнені, почервонілі.

«Ох, татку, — подумала Чарлі, — я помінялася б з тобою місцями, якби могла. Воно тебе кривдить, та з клітки ніколи не тікає. Моє мене зовсім не кривдить, але ж як мені буває страшно...»

— Я дістала гроші, — сказала вона. — Не всі телефони обійшла, бо торба стала заважкою і я боялась, що вона порветься.

Чарлі стривожено глянула на тата.

— Куди ж ти підеш, татку? Тобі треба полежати.

Енді засунув руку в торбу і почав жменями перекладати дріб'язок у кишені вельветового піджака. Загадався, чи ця ніч взагалі колись закінчиться. Йому хотілося просто піймати ще таксі, поїхати в місто і зняти номер у першому-ліпшому готелі чи мотелі... але він боявся.

Таксі можна вистежити. І Енді чітко відчував, що ті чоловіки в зеленій автівці наступають на п'яти.

Він спробував зв'язати докупи все, що йому відомо про аеропорт Олбані. Це аеропорт округу, та розташований зовсім не в Олбані, а в містечку під назвою Колоні. Край трясунів¹³ — дід наче казав йому колись, що це край трясунів? Чи вони вже всі повимирали? Що там із шосе? Магістралями? Відповідь прийшла повільно. Була якась дорога... якийсь шлях. Південний або Північний, подумав Енді.

Він розплющив очі й подивився на Чарлі.

— Треба забиратися звідси, мала. Кілька миль пройти зможеш?

— Звісно. — Чарлі поспала і почувалась відносно бадьоро. — А ти?

А це вже було серйозне питання. Енді не знав.

— Постараюсь, любя, — сказав він. — Думаю, треба пройтися до автостради і там спробувати піймати попутку.

— Автостоп? — спитала дівчинка.

Енді кивнув.

— Попутку відстежити дуже важко, Чарлі. Якщо пощастить, ми сядемо в машину, яка вже вранці буде в Баффало.

А якщо ні, то вони так і стоятимуть на аварійній смузі з вистромленими пальцями, коли до них під'їде та зелена автівка.

— Ну, якщо ти так вирішив, — із сумнівом мовила Чарлі.

— Нумо, — сказав Енді, — допоможи мені.

Гігантський розряд болю, щойно він став на ноги. Злегка хитнувся, стулив повіки, тоді розтулив. Люди виглядали якось сюрреалістично. Кольори видавались надто яскравими. Поруч пройшла жінка на високих підборах, і кожен постук по кахляній підлозі терміналу звучав мов ляскіт сталевих дверей у банківському сховищі.

— Татку, а ти точно зможеш?

Її голос був тихим і дуже наляканим.

Чарлі. Тільки Чарлі має значення.

— Думаю, зможу, — сказав він. — Ходімо.

Вони дісталися надвір крізь інший вихід, і носильник, який бачив їх тоді біля таксі, саме вивантажував валізи з багажника якоїсь тачки. Він не помітив, як Енді з Чарлі пішли.

— Куди тепер, татку? — спитала дівчинка.

Енді роззирнувся і побачив Північний шлях, який десь унизу завертав праворуч від будівлі терміналу. Як туди дістатись — ось

у чому полягало питання. Повсюди були дороги — на верхніх ярусах, на нижніх. «ПРАВОРУЧ НЕ ПОВЕРТАТИ», «ЗУПИНИСЬ НА ЧЕРВОНЕ СВІТЛО», «ТРИМАЙСЯ ЛІВОЇ СМУГИ», «СТОЯНКУ ЗАБОРОНЕНО». У передранковій чорноті, мов неспокійні духи, спалахували світлофори.

— Мабуть, сюди, — сказав Енді.

І вони рушили вздовж терміналу й попід дорогою, заставленою знаками «ТІЛЬКИ ПОСАДКА І ВИСАДКА ПАСАЖИРІВ». Біля рогу терміналу тротуар закінчився. Повз них байдуже пролетів великий срібний «мерседес», і Енді скривився від сяйва натрієвих ліхтарів, що відбилися на поверхні автівки.

Чарлі очікувально дивилася на нього. Енді кивнув.

— Тільки тримайся якнайдалі від дороги. Не змерзла?

— Ні, татку.

— Слава Богу, що ніч тепла. Твоя мама б...

На цьому рот із ляском стулився.

І двійко їх помандрувало в темряву: великий чоловік із широкими плечима і маленька дівчинка в червоних штанцях і зеленій блузці, яка тримала його за руку, немов вела кудись.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ